

ogsaa blive den danske Folkekirke, der særlig skal udtale sig om, hvordan den ønsker den Forfatning, den Organisation, hvorunder den skal leve. Nu er det blevet sagt af det ærede Medlem (Oct. Hansen), at det er os, Rigsdagen her, den konfessionsløse Rigsdag, der skal bestemme, hvorledes den evangelisk-lutherske Folkekirke skal organiseres. Jeg tror, at naar dette Spørgsmaal her er bragt frem af den højtærede Minister — og det skal han have Tak for, at han bringer Spørgsmaalet frem om, at Kirken kan faa en egen Organisation — og saa det Udvalg, der har været nedsat, ikke kan følge den højtærede Minister i hans Forslag, er det meget naturligt, at det saa siger: Lad os faa en Udtalelse af Kirken selv om, hvorledes den ønskes styret. Nu er der ganske sikkert sagt: ja, vi kunne nok faa Gejstligheden repræsenteret, men den store Menighed, det menige, læge Folk kunne vi ikke faa repræsenteret. Det er et stort Spørgsmaal: Hvor meget skal de læge Folk egentlig deltage i Organisationen? Skal det være dem, der slaar det bestemte Slag og siger: saadan og saadan skal det være? Det tvivler jeg egentlig paa, nogen Sinde har været den lutherske Kirkes Mening. Vi vide jo, at Luther, den Gang han skulde have sin Kirke organiseret, ikke kunde træffe en saadan Ordning. Til Slutning valgte man saa, at Fyrsterne skulde være Kirkens Nødbisper, altsaa det skulde være en Standskirke. Det var jo vanskeligt for Luther at faa det ordnet, og jeg kan godt forstaa, at det ogsaa er vanskeligt for os at faa det ordnet, naar en Mand som han, der fremkaldte Reformationen, ikke kunde pege paa en fornøftig og god Organisation. Nu talte den højtærede Minister om, at vi have haft to Kommissioner nedsatte, og jeg kan forstaa paa den ærede Minister, at disse to Kommissioner ere komne til aldeles forskellige Anskuelse, og at han holder sig til den Anskuelse, den første Kommission er kommen til, at vi skulde begynde fra neden. Det siger han er rigtigt, men der kan være andre, der have den Mening, at det kan være lige saa rigtigt at begynde fra oven. Vel er en Kommission maaske ikke et fuldstændigt Udtryk for den danske Folkekirke, men da der er givet Ministeren en udstrakt Ret til at sammensætte Kommissionen, maa vi dog formode, at han dertil vil vælge habile Mænd, som have Indsigt i Sagen. Og skulde Kommissionen slet ikke fremkomme med noget Forslag til Rigs-

dagen, men f. Eks. med et Forslag til en Kirkedag, hvor den syntes, at Kirken var fuldstændig betryggende repræsenteret paa alle Maader, vilde det allerede være noget. Denne Kommission maatte tillige kunne have det som en Opgave at udarbejde de Lovforslag, som den muligvis vilde fremlægge for en saadan Kirkedag, eller at organisere en Synode. Det er jo saa uhyre vanskeligt at sige, hvad en Kirkedag er. Vi kende Kirkedage af højst forskellig Beskaffenhed og Sammensætning. Jeg kan ikke andet end betragte den Samling, der i Fjor var af Indre-Mission ovre i Odense, som en Kirkedag. Der var vist ingen Biskopper med der. Vi kende Kirkedagen i Worms. Der var vist ingen Lægmand med der. Altsaa: Hvad er en Kirkedag? — Jeg finder, at en Opgave for Kommissionen maatte være den, at se at finde de Regler, hvorefter der kan tilvejebringes et nogenlunde sandt Udtryk for, hvem der repræsenterer den evangelisk-lutherske Folkekirke, hvilket dens Organ her skal være. Og det maa blive dette Organ, der siger til Rigsdagen: Her er et Forslag, ifølge hvilket vi, den evangelisk-lutherske Folkekirke, ønske at organisere vor indre Administration, og saa maa Rigsdagen, naar den ellers ikke finder meget væsentlige Mangler, meget væsentlige Ting at ændre derved, anerkende det, ligesom den anerkender ethvert andet Trossamfund, for Folkekirken maa absolut kaldes et Trossamfund.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Jeg har ikke forstaaet de Bemærkninger, som ere faldne fra det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) hvori han tilraadede at stemme mod Lovforslaget, saaledes, at de allerede gjaldt paa dette Sagens Trin: Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 2den Behandling. Jeg vil altsaa som sædvanlig ikke anse det for fornødent at lade stemme herom, medmindre der fremkommer særlig Begæring om, at dette Spørgsmaal skal afstemmes. (S. Jensen: Ja, det ønskes). Godt, saa gaa vi til Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges derpaa med 29 Stemmer mod 20.